

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hetfő

124. szám.

Pest, augusztus 7. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Pest, aug. 7.

A mi a követkamrában e pillanatban történik azaz egyenes lelkű embernek leggyöndédebb érzését gyökerében marcangolja össze vissza.

A vidéki embernek nincs fogalma arról, mennyire mer vissza élni a ministerium az ország bizalmával.

Itt kellett volna lenni, és szemmel látni azt a mi történt.

Halljuk csak és épülünk.

A jegyzőkönyv felolvasása után fel áll Mészáros Lázár hadügyminister, s jelenti hogy miután már itthon dolgait elvégezte, le fog menni az alvidéki táborba, hogy ott mindent saját szemével lásson, mindenről öntapasztalása után merített tudomást szerezhessen.

Ez az éljen-nemzet ekkor elkezdett döbböroggni, tombolni, tapsolni. És mint afféle ministerialis bizodalmi-kraval alkalmával szabad lett a vásár, a jegyes karzat is részt vett a nemzeti demonstratióban.

Hanem még ember nem czuppant úgy le az illusiok és elragadtalások egéből mint a ház arra mi ezután következett.

A ministerium a csabító kéjenczek mesterségével fogta meg a kamarát.

Az történet, hogy a hadügyminister az elragadtatás tombolása után fél síró hangon beszéde végéül, e csekélységet bigyeszté oda.

Addig pedig méltóztathék a tisztelt ház a katonai ujoncz állításról szóló törvényjavaslatot elhalasztani!

Hogy tetszik?

Ki nem látja itt a politikai hamiskártya vetést?

Ez hát az oka, hogy a hadügyminister vitézi lelke olly hirtelenében felbuzdult. . ?

Ugy képzelje az olvasó a jelenetet, melly e perczben bekövetkezett mint midőn egy sötét szobában bűn és undokság követetik el, s a szobába hirtelenébe gyertya világ hozatik be, s a vétkek szegyénnel telve lelkileg leveretve vannak.

A közönség kívülről ballotta a riadó örömkialtásokat. — A hadügyminister elmondá utolsó szavait, s ez vakító fényt vetett mindenre. — Pusztá meztelenségben állott a tény, hogy a közönség lelkéből felszakasztott memés gerjedelmekkel, a leggyűlöletesb módon, a legboszantóbb játék ázetett.

Elhalasztani a törvényjavaslat tárgyalását!

Az olvasó az előzményekből már tudja azt, hogy mit tesz-e szó: a tárgyalást elhalasztani. Mert a tárgyalás egy pont kivételével alig igényyel többet egy órával.

A kivételos pont pedig az, hogy a kiállítandó ujonczok osztrák sereg legyen e, mint a radetzkianus hadügyminister akarja, vagy pedig külön álló független magyar sereg, a millyant a ház osztályai kívánának.

Nagyon, nagyon foszti a ministerium a bizodalmat pengő bürokat.

Meglássá mindenki egy nagyon váratlan perczben pattanhat el.

Elhallgatva a valódi célt, a ministerium dramai csattanással szavartatta meg magának a kétszáz ezer honfit, s a milliekat.

Egy pár hét múlva ugyan ezen ministerek csuszékonyan állnak elő, s kimondatják az Olasz beavatkozást.

Ezt már versmerczoltuk.

Jő a másik csapás: hogy a legszebb illusiokban a haza megmentésére adatott katonaság csak olyan lesz, mint a régi katonaság.

Osztrák zászló alá fogják őket összegyűjteni. Osztrák zászló alá, halid ezt magyar nemzet, osztrák zászló alá! azon zászlók alá, melly már a bécsi szabad elvűeknek sem kell, mellyet az odavaló jobb lelkűek is elvetnek, s melly e perczben csak a reactio, a camarilla, s a szlávcsászárság kitézőtt színe.

De a ház akkor ezen allatomosságokat észre vette, s minden ministerialis szelleme daczára a nemzetet sértő ministeri javaslatot elvetette.

A ministerium e kudarcot nem tudta elviselni, és kapta magát át tért a tunnaiszerű politikára a csellogásokra.

Egy titkos ülés következtében a ház beleegyezett, hogy e javaslat tárgyalása aug. 8, vagy 9-dikére elhalasztassék

Augusztus nyolczadika holnap lesz, a ministerek meg vannak fogva, — nem tudják hol a fejök, — az aspiktusok úgy mutatkoznak, hogy ha a ház e javaslatot holnap tárgyalni kezdené, a hadügyminister lelki ohajtása a svarczgelbismus egy határozattal le volna pofozva.

E perczben, azonban miként a franczia drámákban a ministerium egy jó eszmére halkan.

Menyköbe, hát ha még egyezer sükerülne egy éljenző jelenettel szeket a monloma módra hívó táblabírót elbelsőditani?

Dictum factum.

Mészáros fellép, mint ki a haza iránt egy nagyszerű kötelességet akar teljesíteni. . . . A kamra tapsol, — s csak midőn örömmámorából eszmél fel akkor látja, hogy csufot üznek vele, hogy a hadügyminister azon szörnyeteg áron akar lemenni a táborba, ha a ház s az összes magyar nemzet legforróbb imádsága a magyar hadsereg ügye ismét, még pedig bizonytalan időre messze, és messze elhalasztassék! —

Két czáfolthatlan tény áll előtünk:

A ministerium osztrák sereget ohajtott; a ki nem hiszi olvassa meg a kormány javaslatát.

Másodszor a kamra roppant többsége magyar hadsereget követel. Ott van a ki nem hiszi, olvassa meg a középponti bizottmány jelentését.

A ministerium e legsarkalatosb kérdésben le van verve, le van kaszupelve, tökéletesen meg van suvasztva.

De a hatalom olly kedves kezökben, hogy azért képesek feláldozni azt a mi most a legdrágább, az időt.

Most az időt vesztegetni! Ha ezelőtt néhány esztendővel azt mondták Magyarország perczei drágák . . mit mondjuk Magyarország perczeiről e pillanatban?

Lehetne-e a perczek drágasága tekintetében a mostani, s akkori idők közt még csak az arányt is feltalálni?

Elhalasztani az ügyet, s csak azért mert Mészárosnak épen most jött kedve lemenni az al-táborba?

Nem kezzel fogható itt a rejtett cél?

Bizalom szavazó publicum jör Pestre, és bo-
rulj le nagy embereid előtt.

Szerkesztő!

Mondja el ön e lapokban, miképen bizhatnak a lelkes hazafiak, kik a becsület zászlója alá segregek egybe, megmentendők a hont a véstől, s viszaszerzendők a kényelemszeretőknek a rendet és csendet, mondja el ön e lapokban miképen bizhatnak a kormány ünnepélyes nyilatkozataiban.

Mult szombaton, reggeli öt órákor, egyszerre parancs adatik, hogy a kaszárnya kapui bezárasanak, a Thurszki-ezred harcosai a folyosókra parancsoltatnak ki.

Itt ön, szerkesztő, ki az új Europa szép jövődjét azon alapon hiszi megszerzendőnek, hogy ezután a katonák nem lesznek az önkénynek eszközei, hogy velők nem lehetend úgy bánni mint bánunk a fegyverrel, melly a barátot úgy, mint ellent egyiránt sujthatja — itt ön, szerkesztő azt hiszi, hogy a kapuk bezáratása után, valami dicső dolog történt. —

Hallja csak e dicső dolgokat.

Bezárva a kapuk, előhozatik a deres, mellyről ama híres regényben a Közlönyben, meg van írva: hogy felvitetett a padlásra, a régiségek tárába, mint más kinzó eszközök, mellyeket a Museumban itt ott láthatunk.

Ön azt hiszi szerkesztő, hogy a derest tán dohányt vágni hozták elő.

Nem biz az, ráfektették a szegény legényt, mellé állott két kaplár, előkerestek néhány suhogó mogyorópálcát, és lön kebellázító violentia az emberiségen.

Puffogás és kínos kiáltozás.

Azonban történik vala, hogy a második emeletben az önkényes-seregéből egy csapat tanyáznék. —

Az önkénytesek lejöttek: a puffogás nagyobb volt mint mikor a bakaköpenyt porozzák, a kiáltás keservesebb mint mikor a bakancsos otthon hagyott kedvesénél egy zokogást énekel.

Hát bizony botostaták ott az embereket.

Az önkénytesek ekkor az executortisztnak könyörögve könyörögtek, ne botoztatná az ember fiát.

És midőn a könyörgésnek semmi foganatja nem volna, az ifjaknak eszökbe jutott, miképen szokás 1848ban az önkény és törvényteleneknek ellent állani.

Jó példa volt az a marcziusi?

És kicsinben, lön megpróbálása azon hathatós szernek.

Nincs gyönyörűsebb dolog, mint a rövid procedura. A tisztek a rendet és törvényt tulhagyták, s a közvitéznek utánozták a jó példát s a kinlódókat egy rohanással megszabadították.

Persze, hogy az ilyen casusoknak hosszúságos következtetései vannak. A tiszteknek fel kell tartani az auctoritást.

Pedig előbb való volna, ha a törvények auctoritása tartatnék fenn.

A tisztek olyan formán nyilatkoznak. — A hot el van törölve az önkényteseknél, de a sorkatonaságnál nincs.

És hogy a sorkatonaságnál az van eltörölve, hogy a pálcát ne viselje az oldalán a kaplár. de azért nem követkzik, hogy a pálcát ne viselhesék a közlegénynek, nem ugyan az oldalakon hanem ott a hová nekik oda teszik.

Vanak logikák, mellyek stb.

Ezen felvilágosítás után ezen kérdés jött szönyegre, kinek volna ezen logica ellen kifogása.

Akadit kettő, ki felszólalt, hanem ezek azonnal az aristomba sipirczoltak. — Estére pedig az aristomból Budára a várfogságba.

Igy járnak azok, kik nagy bizodalommal úgy hisznek, a Közlöny hivatalos értesítéseinek, mint az Evangeliumnak.

Szerkesztő, kutya van a kertben. Igaza van önnek, hogy a világ fejedelmei nagyon félnek attól, hogy a katona gondolkozni mer. Nagyon szeretnék azt a régi módit. Ah be jó idők voltak azok, midőn kevesek kényelmeért százezrenként adák oda vérüket, az oda adottak pedig azt gondolták, hogy ők a hazát és szabadságot védelmezik.

Kérges Benedek.

A mai ülésben arról tanácskoztak, hogy a státus a vallásfelekezetek számára állítson-e külön elemi iskolákat? A cultusminister elvei a közös iskola felé gravitálnak, de azt tartja, hogy most ez elvek alkalmazása veszélyes rázkódtatásokat idézne elő.

A cultusminister bevallotta, hogy az ő elvei veszélyesek.

És a táblabírópárt a veszély rémképét állítja föl akkor, midőn a forradalom elveit minden trügy nélkül megcsalái nem meri, — és a külön iskolát pártolja.

No de vigasztalódjunk, hisz azt mondják a külön iskola lépcső a közös iskolára. — Ez a tét a mai rendelkezés csak eszköz. — Rottenetes száraz idő jár a táblabíró-politikára okok dolgában. —

Engedjék meg uraim, hogy a cultusminister szerelmes naiv kifejezését használva, — bámulására készüljek amasz, millyen lehet az az önk elemi iskoláiban tanítandó luthránus, kálvinista, papista, stb. abc természetben stb.

Csanád.

Szerkesztő!

Kutya van a kertben.

A nagybányai bányakerületben a pénzügyi ministerium által bányabírói törvényszék fog felállítatni.

Az elnökségre, mint sottogásból hallatni, olly egyén van kiszemelve, ki mit schlegel und eisen ütötte a magyar érdekeket, egy tizenhárom próbaschwarzgelber.

Már a bányarészevényesek egyesületi gyűlésében, hova mint contra signatura toltta be magát, bőségesen ki mutatta, hogy magyar érzelme nem nyom egy denárt.

És a lisztes assessor urat most ismert trangu-si tapintattal elnöki székbe szándékoznak ültetni.

Glück auf magyar bányászat!

Örülj Lobkovicz szellemü bureanocratia, hogy az igazság mérlege dicső magadszörű embernek körmeiközé került.

Jaj neked szegény bányásznép, ki az igazságot rég szomjazád.

Nagy a nyereség, melly bennünket ért.

Egy személyben bányászt, maschinistát mól-nárt, botanitust, kertészt, lóidomárt, tudóst és bírót nyertünk.

Glück auf!

Éljen az ezermester, és camelia tenyésztő.

Még csak egy Sermáge-főle választás kell, aztán kész az igazság schachtja, bezzeg kiálthat akkor de prafundis a bányászság!

Búcsucsök neked magyar nyelv és nyilvánosság.

Idvezlünk nyilt marku igazság!

Erre is elmondhatja a Nagybányai híres „Kiunságfi“

Punelume si világ.

Soha nu fost igazság.

Dehogy nu; bizony nu!

Telebe.

Tisztelt szerkesztő ur!

Rövid leszek csak tényi irok. — Tegnap Bécsből Grétzbe jöven, a véletlen azon vendéglőbe hozott, hol „Hochdieselben“ — mint a zágrábi ujság mondja — az Exbán is, ki már tegnapelőtt érkezett oda — szállott. Ő kegyelme a színházban is volt, de mint egy Vetter mondá, nem is vigyázott az előadásra, hanem mindig eszmélkedvén bizonyosan a magyar rontását füzte ki.

Valóban csodálandó, minő rokonszenyvel viseltetnek iránta! — A színházból haza jöven — miután gróf Szapáry Ignácot meglátogatta volna, a polgárok küldöttsége jött hozzá, kihez ekképen nyilatkozott: „Polgárok! Barátim! Nem vagyok szónok (azt elhiszem) de hála Istemnek van annyi szavam őszinte s tiszta (háháhá) érzelmimet kifejeznem. Higgyék el (ha tudnák hány-szor hazudott már!) csak addig maradok a horvátok vezére, mig a királyhoz (czár talán?) hűk maradnak. — Ha a mult sötét időkben jól ment dolgunk (felségesen ment az igaz!) miért ne most, midőn világosság lön? (hát denevérek is örülnek a napfénynek?) E házban születtem; e házban élt atyám is; e ház az ausztriai! tudom egy sincs köztünk (szólót kivéve) ki érte halmi kész nem volna.

Ne higgyenek, sem a panslavismus, sem a reactoról szóló vídagnak! Minden embernek (kivált illyennek) vannak ellenségei. A' horvát-nak nincs más ohajtása mint szabad, s az ausztriai házhoz (oder was!) hű lenni. (Most jön a java). Barátim győzni fogunk, győznünk kell, hisz az igazság (az ám! kivált az i nélkül) részünkön van.

Erre szünni nem akaró Vivát, Hoch és Zsivio következett; míg a zene lent az utcán üzé működését. Erre az utcán állók is elkezdtek zsi-viózni. Jelasich uram ezt alig várván, gyertyát ragad, erkélyre rohan, míg végre számtalan hajlongás után így szólott: „Testvérim! steyerek! Mit mondani akartam, azt a tisztelt őrseregnek már megmondtam, (igaz! jól megtanulta leczkét, most Bécsben is ehhez hasonlót mondott, sőt tovább is mert menni, és elvei mellett „Hoch das einige Deutschland-ot is mondani). Minden ház tolmácsolhatja érzelmimet. De hisz azt elégszer mondanom nem lehet! Hogy tehát viszont értsük magunkat, tudjátok, hogy a' horvát nem akar mást, mint egy nagy, dicső és hatalmas Ausztriát! S miután ugyanezt ti is akarjátok, ne felejtkeztek a horvátról, sem arról, ki nevében hozzátok szól.” — Mint ma hallám, nem is hangzott el a pusztaban szava, mert ígértek neki segedelmet. Annyi bizonyos, hogy ma mintegy tíz határőrt látván, s kérdezvén miéért jöttök, azt mondák, hogy katonai czipőt transportálnak Zágrábba. Már nem tudom horvát v. steyer pénzért-e?

Remélvén, hogy egyszerű de igaz tudósítasomat tisztelt lapjában közölni fogja, maradok tisztelt szerkesztő urnak szolgája

Graetz, aug. hó 2-kán 1848.

Grüner Mihály.

Aug. 7.

„Mit csinál az a regnicolaris commissio, melly az unio részletes kérdéseinek megoldására küldetett ki?”

Ezt kérdi képviselő mint proletarius, a nagyreményű commissio pedig hallgat, s ennél tán okosabbat nem is tehet, hogy az Isten panaszképen ne vegye.

Hapem e hallgatás mellett is — melly már Kossuth türelmét is kifárasztá, mint ez egyik utóbbi beszédjében tett nyilatkozatából világos — előget tudunk róla, miképp azt kívánjuk neki hogy bár soha meg se is szólalna.

Avatott és avatatlan a legsavanyubb képet csinál, valahányszor e két testvérhon táblabíráiból alakult commissio munkáladásáról van szó, de hallottunk egyszersmind szomorú kifakadásokat, csüggeteg nyilatkozatokat és ama zárt ajtónál működő bizottmány szelleméről, mellyek a legrosszabb sejtelmeket keltenek.

És keblünket egy, e vizsálydulta hon anny balesetvi közt is nem ért fájdalom futja át, ha látjuk, hogy az édes testvérhon sem képes levetközni az önzés sárga színét, ha halljuk, hogy magyar nyelvet beszélő véreink sem tudják fel-fogni a közös haza, ez egyesült nagy magyarföld szent érdekeit, és követelésekkel állanak elő, mellyek az egybeolvadás eszméjét satyrává tesszik, kívánatokat tolnak elő, mellyek az unio dissolutióvá változtatják.

És miért? Tán mert hiányosak az anyahon törvényei? tán nem egyeznek intézkedései a szabadság, egyenlőség, és testvériség elveivel? avagy tán tulszárnyalta, a volt Erdély műveltsége, a Magyarországét s ezért akar külön apellatorium forumot Kolosvárt, ezért akar k. táblát Vásárhelyt s tán fiokkincstárt Szebenben?

Oh! nem! particularis érdek, localis szükkeblű politica s hivatalvadászati féltékenység rugója mindennek.

Mi lesz Kolosvárból, ha a gubernium helyébe mit se kapunk? e kérdés által szült aggodalom egyik fő-szülőke amaz időtlen követeléseknek.

Mi lesz belőlünk, fiainkból, testvéreinkből vejeinkből, ipjainkból sógorainkból, komáinkból és unokáinkból, szóval egész familiánkból, ha nem lesz egy fő-dicasterium Kolosvárt, hová őket per patrocinium affinitatis elhelyezzük? Ez a másik indok, melly mellett egy öszvesógorosodott nemesség harcol.

Mi lesz házainkból, majorjainkból, mellyeket Erdély fővárosában vettünk és építettünk, mi lesz jóságainkból Kolosvár körül, ha ez megszűnik az inditum Gubernium fészke lenni?

Ez a harmadik ok, mellyet hangoztat magában a kolosvári spisburger s erős aristokrata, míg fenn csak a haza érdekét vallja elsőnek.

Ösmerjük e fajt büneibe és erényeiben.

De az istenre, a magyarok istenére kérünk titeket romlatban fia királyhágon tuli megyéknek, ne hagyjátok szemeiteket a még élő bureaucratia, az uralkodó nyársposztagárság hamis képei által félrevezettetni, ne engedjétek lelkesüléstöket egy önérdékét tekintő faj eszközeivé törpülni!

Reátok pedig, kik a száz armányok malmára vizet vezettek, gondunk lecad, és — árva lelkünkre mondjuk — szavaink élesebbek leendnek a kétélű törnél, és élesebbek a rágalom nyelvénél.

Ki egy hon érdekével, jövőjével játszik, az ki-méletet nem érdemel.

E tárgyra még visszatérünk.

Csernátoni.

Walhalla.

Frescokép a 2-dik vakablakban.

Az 1834-dik országgyűlés szétveretett; e perczen kezdődik Erdély demoralizatioja.

Atok, a nemzet atka azokra, kik megfertőztették a hazát.

E szentségtelenítők közt mint remváz tűnik föl egy ember, kit a galíciai vörzelindék névről ismer a történet.

S ha borzadalmas visszataszítóan akarnánk valakit korunk történetében lefőteni, azt mondanák: forduljatok el tőle, mert megmérgezte tekintete, megdögmirigyez lehelése; nem tudjátok-e, hogy olly tettei vannak, mint annak, ki őt forintot adott a parasztlengyelnek, egy némes lengyel fejéért.

A jó úgy mint a rossz, magában egyedül, elszigetelten hatástalan, s az állodalom felemelésére, vagy megrontására csak nem elégtelen.

Krisztus a tizenkét apostol nélkül, mit sem tehetett volna.

A rossznak megvan kovása, a pokolban az ördögök közt is van fokozat.

S énnyi előszóul elég.

* * *

Valamellyik római író azt mondja: a nagy és kis ország közt az a különbség, hogy a kis országban mindig, nagyban soha egyes család nem zsarnokolhat.

S e tekintetben az utolsó évtizedben Erdély a föld egyetemén a legkisebb ország volt.

Mi recriminálai nem akarunk, de a reactionalisták multját nem titkoljuk, — s jelenlegi tetek felett örködünk, s tehetségünk szerint a nyilvánosság ostorával közikebe csördítünk.

Mi szerencsétlenek valánk 1847-ben egyes család zsarnoksága alatt nyögni annyira, hogy megszégyeníté a doriak, orsiniak s mallipierik hatalmát.

A lezögösb aristocrata, ki Bothlen Gábor ivadékának szereti magát becsempészni, boldognak érzi magát, ha a Kolosvári Saint-Dizier hotelbe adott estélyen harlequini szerepben bolondistókozhatott.

Albano Zindi, a hatalmas cigányherczeg örömeiben bőréből ugrott ki, ha kegyelmesen megengedtetett, hogy St.-Dizier hotel Foucheja, vagy chifinehe legyen, s büszke öntudattal sejnálkozva nézte le a nagy Radnothhhfáhy Nagy Sámuel, hogy ő csak a ház komoly pipatöltő Beczkója, kinek néha megengedtetett hazugságformában igazat mondani.

Szóval, és nagyon kevés kivétellel — nem volt halandó, ki ha szerencsés volt levett saruval a st. Dizier palotába bejutni, el ne mondta volna: uram nem vagyok méltó, hogy bemerjek házába, hanem csak egy szóval mond, én leszek a te jobbágyod.

Mint már említettük, a demoralizatio az 1834 ki országgyűlés szétveretése utáni perczen kezdődött és non plus ultráját a 47 ki országgyűlés — mit Józsika-gyűlésnek neveznek — folytán érte el.

Egy mogorva férfit, ki csak fájdalomában nevetett — teljes kir. hatalommal, albai arcczal és modorral, geszleri makacssággal, cabreai önfejűséggel, dicsőszóval szórva a pénzt a megvesztegetésre s kisszerű terrorismussal hatva a meg nem vesztegethetőkre, körülvéve hízogó tányérnyaló seregétől, — jelent meg Kolosvárt.

Igy arcképezve mindenki Borgia Sándor rokonnát gyaníthatja, kinek jézsuitai működése teremté a Saint-Dizier-házat, mellynek átkos befolyása a legborzasztóbban demoralizálta Erdélyt s alakította az 1847 ki országgyűlést, melly szenyfoltja az kitörülhetetlenül Erdély történetének.

Midőn mártius után a pártok kibékültek, ígértük, hogy feledni fogjuk a multat.

Igen uraim! az szavunkat tartjuk, ha önök nem akarják vala a jelenben kiöletni a magyart. Telebe.

HIRDETÉSEK.

Megjelent s kapható

Erich Gusztáv nemzeti könyvkereskedésben, uri és kigyóutca szegletén a postahivatal átellenében.

Caelibatus,

írta Szabó Richard.

ára borit. füz. 30 kr. pp.

Franciaország.

Kilian's társánál

Pesten, a váci utcában Parkfrieder házban, épen most jelent meg, — és minden hiteles könyvárusnál kapható:

A számkivetett titkos látásai,

írta István Pál,

8-rét füzve 20 kr. pp.

A váltóbeli adósság

felmondhatása, — és az alakítandó hitelintézet követeléseinek kiváltságos elsőbbségéről, értekezik Császár Ferencz,
nagy 8-rét 12 kr. pp.

Az adós személye meg nem ítéhető.

Székfoglaló-értekezés, mellyel 1848-iki Január 10-én, a magyar academiában tiszteleti tagul beköszöntött Császár Ferencz,
nagy 8-rét füzve 40 kr. p. p.

Rákóczi discursusai

avagy H. Rákóczy Ferencz, fejedelemnek, a magyar nemzet örökösítését tárgyazó gondolatai,
nagy 8-rét füzve 30 kr. pp.

Ellenőr.

Politikai zsebkönyv,

a pesti ellenzéki Kör megbízásából szerkeszté Bajza.
nagy 8-rét 587 oldal, füzve 3 f. 40 kr. pp.

Cs. kir. austr. szabadalmas

sérkötők.

Harmincs évi nem csekély gyakorlatom alatt valamint az előbb, úgy a most szokásos sérkötők hiányait s hibáit megismerni alkalmam volt. Ezen hiányok elhárítására czélzó minden igyekvésom és folytonos saját tapasztalásomra s figyelmemre alapult, kísérleteim a legteljesebb sikerrel jutalmaztattak; miszerint sikerült egy általam feltalált mód szerint,

rugalmas sérkötőket

construálnom, mellyek segítségével minden ujonnan támadt sérvet (régí sérvet eddigi tapasztalatok szerint semmi sérkötő sem gyógyít) hat. legfeljebb nyolcz hetek alatt minden fájdalom nélkül radikaliter meggyógyíthatom.

Ezen sérkötőknél a czombszj nélkülözése mellett is fájdalom-nélkül éretik el a szoros megfekvés.

Mint hogy nekem javított sérkötőim kiállítására a nagytekint, csász. kir. közös udvari kamara egy kizárólagos szabadalmat adott, ennél fogva hiszem, hogy elég lesz, ha minden további saját magasztalást mellőzve, a sérkötőket szükségelő szenvedők figyelmét arra kérem fordítani, miként sérkötőim nem csak ujonnan támadt sérvet tökéletes gyógyításánál, hanem egyszersmind, mivel a sérvrészek kihágását akadályozzák, a sérvroszszak megóvására bevett hánytató szerek utáni nehéz hányásnál, görcsös köhögéseknél, lövágőknél, nehezet emelőknél, viselőknél, vagy a szőlés közt, stb. a legjobb, sokszor megkísértett haszonnal, és mindenki megnyugtatóásával s biztossággal alkalmaztatnak a sérv kihágása előtt. — Ugyanezen mód szerint olly előkészületek is vagnak készitve, mik fájdalom nélkül a legnagyobb haszonnal alkalmaztatnak a végbéleseményeknél és az aranyérczombóknál.

Bécsben, julius 28-án 1848.

Hoffmann Fr. Zsig.

Magistere a fogorvosi tudománynak a cs. k. árvaházban, volt cs. k. rendőrsebész, polg. sebész és szűbész, a polgári lovasság osztiályorvosa. Bécsben, a városban, Magasvásáron 514 sz. alatti 1-5 emeleten.

Pesten naponként található 8 órától reggel, estvei 9 óráig, lakik August 11ől utolsóig, az újvásártéren Vrányi házban Nr. 117, az 1-5 emeletben.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.